

27/12

Stockholms-Tidningen finner

Dagens Nyheters kritik av professor Bööks tal inför Svenska akademien "vara i allra hårdsmältaste laget". Detta är helt i sin ordning. Stockholms-Tidningen intog under långa tider samma välvilligt avvaktande hållning till nazismen som hr Bök, och dennes bekanta underkastelsetal i oktober 1940 blev icke med ett ord kritiserat i tidningen, trots att talet blev föremål för allmän debatt.

28/12

Svenska Morgonbladet diskuterar frågan

om behandlingen av svenska politiker i pressen; uppslaget är hr Rickard Lindströms artikel om professor Ohlin. Det förklaras vara "ett stort gemensamt intresse att slå vakt om den svenska demokratins ledande personligheter". Man bör därför icke "utmåla dessa som oansvariga, mer eller mindre ovetande och illasinnade personer"; problemet Wigforss bör icke lösas "genom obetänksamma och personligt nedsättande uttryck".

Tankegången är sympatisk och förstäelig. Man kan helt instämma i att pressen icke bör skriva "obetänksamma" saker eller beteckna personer som på en gång "oansvariga, ovetande och illasinnade" — det går inte ihop. Men att partiledare eller riksdagsmän — eller hur nu den grupp skall avgränsas som tidningen avser — på grund av sin ställning skulle vara undandragna kritik — eller någon form av ärlig kritik — är en ohållbar tanke. Demokratien skyddas inte genom att man döljer svagheter hos dess ledare, lika litet som den svenska ekonomin tryggas genom att man håller tyst om fel och brister. I båda hänseendena kan en förbättring framkallas blott genom öppen kritik. I de länder där demokratin är starkast förankrad — England och USA — är diskussionen kring de politiska ledarnas karaktär och förmåga fri och inträngande.